

Bød den derpaa foretagne Afstemning meddeltes det begjærede Samtykke enstemmig med 67 Stemmer.

Suel: Det gjør mig ondt, at jeg skal opholde det høie Thing, men det er mig nødvendigt endnu at konstatere, at den ærede sidste Læser gaar ud fra fuldstændig feilagtige Forudsætninger, vistnok fordi hans Venner have refereret ham fuldstændig forkert, hvad jeg har sagt. Det ærede Medlem gaar stadig ud fra den Forudsætning, at jeg støtter det nuværende Ministerium. Det er en fuldstændig forkert Opfattelse; jeg sagde udtrykkelig, da det ærede Medlem var borte, det Mødssatte; jeg sagde, at vi kunde ikke bruge det Lovudkast, som her er fremsat, men at det var vor Pligt overfor Sagen og Befolkningen at udarbejde et andet, som kunde bruges. Det er dog en egen Maade at støtte Ministeriet paa, og jeg erindrer ogsaa meget tydelig, at jeg har udtalt den Sætning ganske i Almindelighed, at det var Folkethingets Pligt at give Sagen den Støbning, som Befolkningen vil have. Altsaa gaar det ærede Medlem der ud fra en forkert Forudsætning, naar han siger, at jeg vilde støtte det nuværende Ministerium og derved forlænge dets Liv. Det ærede Medlem har ved sine Kraftanstrengelser ikke kunnet faae Bugt med Ministeriet i 6 Aar, og nu vil han have, at jeg skal faae Bugt med det i nogle Maaneder; nei, dertil er jeg virkelig altsor ringe; naar han i sin Bælde ikke har kunnet gjøre Raal paa Ministeriet i 6 Aar, skalde jeg saa i saa kort Tid kunne udrette det? Det maa det ærede Medlem virkelig have mig undskyldt. Jeg er ikke nogen Ministerbortjager eller professo. Jeg forhandler med de Ministre, Hs. Majestæt Kongen sender; det anser jeg for min Pligt; men længere gaar min Pligt heller ikke. Jeg bringer de Sager, som disse Ministre forelægge, i en saadan Skikkelse, som jeg veed, at Befolkningen vil have dem, og som jeg veed, at Folkethingets Flertal vil have dem, og først og fremmest i den Skikkelse, som jeg selv efter min Overbevisning ønsker, de skulle faae. Det, tror jeg, er et fuldstændig korrekt og holdbart Standpunkt. Oven der saa ere Ministre, er mig mindre vigtigt, forsaavidt overhovedet Sagerne kunne vedblive at gaa, og jeg tror, at de, om hvis Kandidatur der under ingen Omstændigheder kan være Tale, se klarere paa Sagerne, have en mere objektiv Betragtning af Forholdene end de, som isølge deres fremragende Evner og Stilling her i Thinget naturlig ere kaldede til at give Hs. Majestæt bedre Raad end det nuværende Ministerium. Altsaa jeg tror, at det Standpunkt, jeg indtager, er fuldstændig korrekt, og jeg agter ikke at forlade det, fordi den ærede sidste Læser maatte ønske det. — Det ærede Medlem har saamange Sidebemærkninger, og jeg bruger aldrig at notere, saa at det er muligt, at Et og Andet

er gaaet mig af Glemme, som jeg burde sige; men jeg lægger ikke saa stor Vægt paa at faae ethvert Punkt med, jeg anser det for vigtigere, ikke at opholde det høie Thing mere end nødvendigt. At Novemberforsætningen var en Indledning til den Tilstand at holde Rigsraad og Rigsdag paa een Gang i Danmarks Rige, behøver jeg slet ikke at indbegaa. Det ærede Medlem har et alt for klart Blik til, at han ikke skalde indse, at Fællesforsætningen saldt bort, da Høringsskriverne bleve givne bort. Det har altsaa ikke Noget at betyde, hvad der stod i Novemberforsætningen af 1863. Det Spørgsmaal, der forelaa i 1866, var, om Grundloven skalde indskrænkes eller ikke, det er jo dog Noget, man kunde tage og føle paa, og man kunde dengang meget godt forubde de Følger, som nu ere indtraadte.

Minestad: Det er kun nogle meget faa Ord, jeg skal tillade mig. Det synes jo ikke, at denne Sag vil kunne glæde sig ved den særdeles saglige Behandling, som Finantsloven navnlig i Begyndelsen fik. Men det er for dem, som have arbejdet i disse Sager og interesseret sig for dem, af nogen Interesse at vide, hvorvidt det virkelig vil kunne være til nogen Nytte, og om det vilde være rigtigt, at man fremdeles anvendte sine Kræfter paa dem. Det er dette Spørgsmaal, jeg ikke har kunnet komme til Klarhed over. Da jeg er kommen saa sent, har jeg kun hørt to Røster, nemlig det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Suel) og det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), der have været Ordførere for to forskellige Anskuelser. De ere imidlertid begge løbne ud paa dette, at dette Lovudkast skalde ikke blive til Noget, det kunde ikke bruges. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds mente dette af rent formelle Grunde, fordi den Mand, som havde havt saa stor en Indflydelse paa disse Lovudkast, ikke var en simpel og slet Landssthingsmand, men derimod en Minister, og derfor turde man overhovedet aldeles ikke beskæftige sig med Lovudkastet. Det andet ærede Medlem holdt derimod med stor Skarphed paa, at man netop skalde beskæftige sig med det, men kun for at vise, at disse Lovudkast vare ganske umulige og slet ikke kunde afgive Grundlag for den fremtidsige Reform. Det forekommer mig, at hvis disse to ærede Medlemmer repræsenterer samtlige Medlemmers Anskuelse udenfor det Parti, som de nok kalde Høire, vilde det være til liden Trøst at begynde Behandlingen af denne Sag i Udvalg, og i saa Fald vilde jeg være mere tilbøjelig til at stemme imod Sagens Overgang til anden Behandling eller ialtsald mod Udvalgs Besfattelse. Jeg kan ikke blive klar paa, om disse ærede Medlemmer repræsenterer hele det øvrige Folkething; de syntes ikke engang selv at være klare paa, hvormange Medlemmer de